„Miks päraſt? See on minu aſi," wastas Maret.

„Siis ei wõi ſääl midagi parata," liſas nüüd Mareti iſa oma poolt juure. „Ma ütleſin juba, et ma oma tütart ei ſunni ſellele minema, keda ta ei ſoowi."

„No jah, nüüd tean küll, miks Maret mulle ei tule," ütles Jaak wiha tagaſi hoides. „Ta käib ju ümber ſulaſtega. Alles natukeſe aja eeſt tuli ta ſulaſe Mardiga ühes kodu."

„Armas Jaak, ära hakka ilmaegu teotama," ütles nüüd Oru peremees. „Maret läks täna koolitoa juure lugemiſele; ega ſee ime ole, kui ta teel Mardiga kokku ſai. Ma nägin küll, et nad kahekeſi kodu tuliwad, mis ſeſt ſiis wiga on!"

„Maret, kas ſa ſiis tõeſte mind wasta ei wõta?" küſis Jaak weel kord.

„Ei wõta," oli Mareti lühike wastus.

Nüüd ei jõudnud Jaak oma wiha enam hoida, waid hakkas täie häälega tännitama: „No kas pole hull aſi, tema ei taha mind! See on pagana temp! Wõtku teid üks ja teine! Wõi tema ei taha mind: Noh waata mull asja."

„Jäta parem tännitamine ſeisma, Jaak," ütles nüüd Oru peremees. „Seſt ei tule midagi wälja; ära aja asja hullemaks!"

„Kas ſa arwad, Maret, et mina naeſt ei ſaa," tännitas Jaak. „Kümme tükki iga sõrme pääle, ütlen ſulle! Kümme tükki jah!"

„Hää küll, wõtta ſiis omale naene, kui ſull neid nii palju on," ütles Maret, „aga mina nende mitme kümne hulgas ei ole."

„No noh, küll te mind meeles peate," ähwardas Jaak," ega ma ſeda teile ei kingi. Jumalaga!"

„Jumalaga!" hüüdſiwad iſa, ema ja tütar.

Kirudes läks Jaak wärawaſt wälja. Ta kiristas wiha päraſt hambaid. „Ja jah, ſee on Mardi tegu! Ma nägin küll, kuda Maret punaſe näoga tagaſi tuli koolitoa juureſt. Küll ma talle näitan. Wõi tema käib ka tüdrukutega ümber!" pomiſes ta weel iſeeneſe ette. — — —